

แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 40 ปีการศึกษา 2555

THE MOTIVATION FOR PLAYING SEPAK TAKRAW OF STUDENT LOWER
SECONDARY STUDY IN THE SECONDARY EDUCATIONAL
SERVICE AREA 40 IN ACADEMIC YEAR 2012

ธิติพงษ์ สุขดี*

มงกฎ มุสิกธรรม**

ธนู เพ็งแก่นแท้***

Thitipong Sukdee *

Mongkud musikatum **

Thanu pengkaentea ***

Abstract

The purpose of this research was to study and compare the Motivation for Playing Sepak Takraw of Student Lower Secondary Study in The Secondary Educational Service Area 40 in Academic Year 2012 .The subject of 145 were Stratified Random Sampling from of Student Lower Secondary Study in The Secondary Educational Service Area 40 in Academic Year 2012. The data were collected by the researcher's constructed questionnaire ($r = .91$) and treated for mean, standard deviation, t-test, one-way ANOVA and testing for pair differences by Scheffe' test.

The results were as follows:

1. As a whole, the motives were rated at a high level, both intrinsic and extrinsic motivation.
2. When compared the motivations by experience in Sepak Takraw, It was found that Motivations were significantly different, at .05 level of confidence.

Keywords : The Motivation, Sepak Takraw

* อาจารย์ประจำภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

** อาจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตเพชรบูรณ์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ เพื่อศึกษา และเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 40 ปีการศึกษา 2555 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายที่ฝึกกีฬาเซปักตะกร้อ จำนวน 145 คน ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นอย่างมีสัดส่วน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .91 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบ ค่าที วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยวิธีการของเซฟเฟ

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของ ทั้งภายในและภายนอก โดยรวมอยู่ในระดับมาก
2. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 40 ปีการศึกษา 2555 ตามตัวแปร ประสบการณ์การเล่นเซปักตะกร้อ พบว่า แตกต่างกันทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ : แรงจูงใจ, เซปักตะกร้อ

บทนำ

ปัจจุบันประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศหันมาสนใจเล่นกีฬา และออกกำลังกายกันอย่างกว้างขวาง ทั้งในระดับโรงเรียน ระดับจังหวัด ตลอดจนระดับประเทศ แต่ทั้งนี้การเล่นกีฬาและการออกกำลังกายมักจะนิยมเล่นกันตามฤดูกาลและการแข่งขันกีฬาแต่ละประเภทหรือเล่นกันตามความพอใจ ความถนัด และความต้องการของตนเอง ไม่ว่าจะเป็นการเล่นกีฬาประเภทใด หรือการออกกำลังกายใด ๆ ก็ตามย่อมมีปัจจัยหลายประการในการผลักดันให้เกิดความสนใจในการเล่นจนนำไปสู่การเล่นกีฬาประเภทต่าง ๆ ได้ในที่สุด ซึ่งหนึ่งในปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้ได้แก่แรงจูงใจ ดังที่สปีบสาย บุญวิระบุตร (2541: 52) ได้กล่าวว่า “แรงจูงใจถือได้ว่าเป็นหัวใจของจิตวิทยาการกีฬา เพราะแรงจูงใจเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบตลอดชีวิตของการเป็นนักกีฬาและเป็นปัจจัยทางจิตวิทยาที่มีผลต่อการกระทำพฤติกรรมและความสามารถของมนุษย์แรงจูงใจที่ทำให้หรือมีอิทธิพลทำให้คนยังคงออกกำลังกายหรือเล่นกีฬาทั้งนี้แต่ละคนก็มีสาเหตุปัจจัยหรือแรงจูงใจที่ต่างกันที่สำคัญคือทำให้คนมุ่งมั่นสู่ความสำเร็จในระดับที่ต่างกัน แรงจูงใจจึงเป็นปัจจัยที่สำคัญต่อคุณภาพและความสามารถในการเล่นและการแข่งขันกีฬา ดังคำกล่าวของ ชงชัย เจริญทรัพย์มณี.(2547: 130) ไม่ว่าโปรแกรมการฝึกซ้อมจะดีแค่ไหนแต่ถ้าตัวผู้ฝึกสอนและนักกีฬาขาดแรงจูงใจในการเข้าร่วมแล้วก็เป็นที่ยากที่จะก้าวไปสู่ความสำเร็จ การสร้างแรงจูงใจจึงเป็นทักษะทางด้านจิตวิทยาที่ผู้ฝึกสอนกีฬาจะต้องเรียนรู้และนำมาใช้กับนักกีฬา ผู้ฝึกสอนจึงควรได้ตระหนักไว้เสมอว่าแรงจูงใจสำหรับนักกีฬาเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ

กีฬาเซปักตะกร้อได้วิวัฒนาการมาจากการเล่นกีฬาตะกร้อของประเทศต่าง ๆ ในทวีปเอเชีย แถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Southeast Asia) การเล่นกีฬากีฬาเซปักตะกร้อ นักกีฬาต้องมีความแข็งแรง อดทน

และคล่องแคล่วว่องไว ของร่างกายเป็นพื้นฐานสำคัญ และเพื่อให้ได้ประสิทธิภาพสูงสุด ในการเล่นกีฬา กีฬาเซปักตะกร้อ จึงจำเป็นต้องใช้ความพยายามในการฝึกซ้อม อย่างหนักและยาวนานเพื่อให้มีความแข็งแรงของร่างกายอย่างเต็มที่ ความขยัน ความมุ่งมั่น ความตั้งใจ และการเอาจริงเอาจัง ในการฝึกซ้อมจึงเป็นสิ่งที่ช่วยส่งเสริม ความสามารถของนักกีฬาให้สูงขึ้น ผู้ที่ตัดสินใจเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ ต้องมีแรงจูงใจมีความต้องการหรือความรักในกีฬาอย่างมาก จึงจะประสบผลสำเร็จได้ตามมุ่งหวังประยुทธ แก้วสุข.(2548: 1)

คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตเพชรบูรณ์ที่มีภารกิจสำคัญ คือการบริการทางวิชาการแก่สังคม และการทำงานบูรณาการศิลปวัฒนธรรม โดยได้จัดกิจกรรมอบรมให้ความรู้ทักษะกีฬาเซปักตะกร้อที่นับว่าเป็นกีฬาพื้นบ้านของไทยแก่นักเรียนในชุมชน โดยมีผู้ให้การอบรมเป็นอาจารย์และนักศึกษา เพื่อเป็นโอกาสให้นักศึกษาได้นำความรู้จากการเรียนการสอนไปใช้ประโยชน์ในการบริการวิชาการแก่สังคมและจัดกิจกรรมที่เป็นประโยชน์แก่ชุมชน จากผลของการจัดโครงการพบว่านักเรียนให้ความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมมาก ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 40 ปีการศึกษา 2555 เพื่อแสวงหาข้อค้นพบว่าแรงจูงใจภายใน และแรงจูงใจภายนอก เป็นองค์ประกอบหรือเป็นแนวทางในการจูงใจให้ผู้ที่มีความสนใจ และเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ ซึ่งครู ผู้ฝึกสอน และผู้เกี่ยวข้องสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการจูงใจให้ผู้ที่มีความสนใจ มี และพัฒนาการกีฬาเซปักตะกร้อ สามารถไปใช้เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่วงการเซปักตะกร้อ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 40 ปีการศึกษา 2555
2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจระหว่างประสบการณ์ในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 40 ปีการศึกษา 2555

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นนักเรียนชายที่ฝึกกีฬาเซปักตะกร้อชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 40 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 210 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นนักเรียนชายที่ฝึกกีฬาเซปักตะกร้อชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 40 ปีการศึกษา 2555 ซึ่งผู้วิจัยประมาณขนาดของกลุ่มตัวอย่างจากการใช้ตารางสำเร็จรูปของ เครจซี่ และมอร์แกน ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 136 คน แต่ในการทำวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 145 คน ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นอย่างมีสัดส่วน (Stratified Random Sampling)

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่

1. ประสบการณ์การเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ
 - 2.1 ประสบการณ์ต่ำกว่า 1 ปี
 - 2.2 ประสบการณ์ 1-2 ปี
 - 2.3 ประสบการณ์ 2 ปีขึ้นไป

ตัวแปรตาม ได้แก่

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation)
2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation)

สมมติฐานในการวิจัย

ประสบการณ์การเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนชายต่างกัน มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อต่างกัน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 40 ปีการศึกษา 2555 ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยการศึกษาจากงานวิจัย ปรัชญาผู้เชี่ยวชาญ และเอกสารตำราต่างๆ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบตรวจคำตอบ (Checklist)

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามที่วัดแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 40 ปีการศึกษา 2555 มีลักษณะเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) จำนวน 30 ข้อ สามารถวัด ได้ 2 ด้าน คือ

- 2.1 แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation)
- 2.2 แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation)

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะอื่นๆ ซึ่งเป็นปลายเปิด (Open Ended)

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำผลที่ได้จากแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามวิเคราะห์ โดยหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

2. นำผลที่ได้จากแบบสอบถามแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 40 ปีการศึกษา 2555 มาหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

3. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 40 ปีการศึกษา 2555 ระหว่างประสบการณ์การเล่นเซปักตะกร้อ โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One – way analysis of variance) เพื่อทดสอบสมมุติฐานข้อ 1 ถ้าพบความแตกต่างทำการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยโดยวิธีการของเซฟเฟ (Scheffe' test) กำหนดนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. นำข้อมูลในตอนที่ 3 ซึ่งเป็นแบบสอบถามข้อเสนอแนะอื่น ๆ และความคิดเห็นมาวิเคราะห์คำตอบจากแบบสอบถามปลายเปิด (Open ended) นำมาสรุปเป็นรายด้านและนำเสนอในรูปแบบความเรียง

สรุปผลการวิจัย

1. ข้อมูลจากสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 40 ปีการศึกษา 2555 ทั้งหมด 145 คน แบ่งเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 26.21 นักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 28.97 นักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 จำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 44.82 ประสบการณ์ต่ำกว่า 1 ปี จำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 36.55 ประสบการณ์ 1-2 ปี จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 26.21 ประสบการณ์ 2 ปีขึ้นไปจำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 37.24

2. คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 40 ปีการศึกษา 2555

2.1 แรงจูงใจภายใน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.12 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.39 โดยรวมอยู่ในระดับมาก

2.2 แรงจูงใจภายนอก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.01 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.48 โดยรวมอยู่ในระดับมาก

3. คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 40 ปีการศึกษา 2555

ตามตัวแปร ประสบการณ์การเล่นเซปักตะกร้อ

3.1 แรงจูงใจภายใน

3.1.1 ประสบการณ์การเล่นต่ำกว่า 1 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.98 โดยรวมอยู่ในระดับมาก

3.1.2 ประสบการณ์การเล่นระหว่าง 1-2 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.22 โดยรวมอยู่ในระดับมาก

3.1.3 ประสบการณ์การเล่นมากกว่า 2 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.20 โดยรวมอยู่ในระดับมาก

3.2 แรงจูงใจภายนอก

3.2.1 ประสบการณ์การเล่นต่ำกว่า 1 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.88 โดยรวมอยู่ในระดับมาก

3.2.2 ประสบการณ์การเล่นระหว่าง 1-2 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04 โดยรวมอยู่ในระดับมาก

3.2.3 ประสบการณ์การเล่นมากกว่า 2 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.11 โดยรวมอยู่ในระดับมาก

4. จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 40 ปีการศึกษา 2555 ตามตัวแปร ประสิทธิภาพการเล่นเซปักตะกร้อ โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One - way ANOVA) พบว่า แตกต่างกันทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นจึงนำไปทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe' test) ดังนี้

4.1 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 40 ที่มีประสิทธิภาพการเล่นต่ำกว่า 1 ปีกับประสิทธิภาพการเล่นระหว่าง 1 – 2 ปีและประสิทธิภาพการเล่นมากกว่า 2 ปีมีความแตกต่างกันทางด้านแรงจูงใจภายใน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.2 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 40 ที่มีประสิทธิภาพการเล่นต่ำกว่า 1 ปีกับประสิทธิภาพการเล่นมากกว่า 2 ปีมีความแตกต่างกันทางด้านแรงจูงใจภายนอก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.3 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 40 ที่มีประสิทธิภาพการเล่นต่ำกว่า 1 ปีกับประสิทธิภาพการเล่นมากกว่า 2 ปีมีความแตกต่างกันทางด้านแรงจูงใจโดยรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation)

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในด้านแรงจูงใจภายใน โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อที่มีแรงจูงใจมากที่สุดพบว่า นักเรียนชอบความสนุกในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ บ่งบอกว่านักเรียนต้องการที่จะใช้ประโยชน์จากการเล่นกีฬาให้เกิดความสนุกสนาน ซึ่งสิ่งที่กล่าวมานี้ เป็นแรงกระตุ้นเกิดขึ้นจากแรงจูงใจภายใน ดังคำกล่าวของ สิบสายบุญวีรบุตร (2541: 56) ได้กล่าวไว้ว่าแรงจูงใจภายใน เป็นแรงจูงใจที่ต้องการจะกระทำ หรือประพฤติเพราะรู้ว่าตนมีความสามารถ มีความมุ่งมั่นด้วยตัวเอง ความพยายามที่จะกระทำ เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นภายในตนเอง ที่เกิดจากการรับรู้ว่าตนเองมีความสามารถเป็นแรงจูงใจภายใน ดังนั้นแรงจูงใจในการเล่นกีฬา อาจเป็นเพราะความสนุกสนานท้าทาย เสี่ยงภัย และชอบการแข่งขัน โดยไม่มีอิทธิพลจากภายนอกเข้ามาเกี่ยวข้อง แรงจูงใจภายในเกิดขึ้นได้อย่างไร เพิ่มขึ้นได้อย่างไร เดิมไม่ได้อธิบายไว้ว่า เป็นเพียงแรงขับภายในที่ตอบสนองความต้องการพื้นฐานเท่านั้น และสอดคล้องกับสุปราณี ขวัญบุญจันทร์. 2541: 24-31 ที่อธิบายถึงทฤษฎีแรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation Theory) ไว้ว่าแรงจูงใจภายในเป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากภายในโดยไม่มีรางวัลหรือสิ่งล่อใจภายนอกมาเป็นแรงกระตุ้นให้กระทำสิ่งนั้น ๆ แรงจูงใจภายในเป็นแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเพื่อความสนุก และสนุกที่จะได้เล่น โดยไม่มีอิทธิพลจากภายนอกมาเกี่ยวข้อง เพราะแรงจูงใจภายในเกิดขึ้นจากแรงขับภายในที่ต้องการตอบสนองต่อความต้องการพื้นฐานเท่านั้น

2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation)

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในด้านแรงจูงใจภายนอก โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อที่มีแรงจูงใจมากที่สุดพบว่า นักเรียนชอบผู้ฝึกสอนเซปักตะกร้อ ชอบที่จะได้พบเพื่อน และ ชอบความมีน้ำใจของทีม แสดงให้เห็นถึงความผูกพัน การให้ความเคารพและนับถือ และชื่นชอบในตัวของผู้ฝึกสอน เพราะว่าผู้ฝึกสอนส่วนมากมักจะเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับนักกีฬา อีกทั้งให้วิชาความรู้ ทักษะและเทคนิคต่าง ๆ ในการฝึกสอน ตลอดจนการดูแลและให้กำลังใจ รวมไปถึงแนะแนวทางในขณะทีนักกีฬากำลังแข่งขัน จึงทำให้นักกีฬาชื่นชอบผู้ฝึกสอนกีฬาเซปักตะกร้อ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของแจ็คโกล่า ทิม (Jaakola, Timo.2002: บทคัดย่อ) ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าครูผู้สอนมีผลต่อแรงจูงใจของนักเรียน เพื่อให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกิจกรรมการเรียนพลศึกษา และกีฬาตะกร้อก็ถือเป็นกิจกรรมหนึ่งที่คนส่วนใหญ่ชอบจึงเป็นที่นิยมกันมากดังนั้นถ้าเล่นกีฬาก็จะได้พบปะกับเพื่อนและบุคคลอื่น ๆ เพื่อจะได้เป็นที่ยอมรับในสังคม และสอดคล้องกับสุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2541: 21-22) กล่าวถึง แรงจูงใจของคนที่เริ่มเล่นกีฬาเพราะสาเหตุทางสังคม ต้องการมีเพื่อนใหม่ โดยใช้กิจกรรมกีฬาเป็นสื่อต้องการให้คนในกลุ่มยอมรับเพราะทุกคนในกลุ่มเล่นกีฬาต้องการยกระดับสภาพทางสังคม เพื่อให้ได้มาซึ่งชื่อเสียง เงินทอง เกียรติยศ และการยอมรับของสังคม บ่งบอกว่านักเรียนมีแนวคิดเกี่ยวกับการเล่นกีฬาที่เกี่ยวข้องกับตนเอง โดยการกำหนดเป้าหมายที่เกิดขึ้นจากปัจจัยภายนอก และรับรู้ปัจจัยภายนอกเป็นปัจจัยสำคัญที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ ซึ่งได้รับอิทธิพลจากสภาพแวดล้อมทางสังคมที่อยู่รอบตัวนักกีฬาและแรงผลักดันทางสังคม เป็นตัวกระตุ้นทำให้นักกีฬาแสดงพฤติกรรมเพื่อตอบสนองความต้องการทางสังคม

3. ประสบการณ์การเล่น

จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ตามตัวแปร ประสบการณ์การเล่นเซปักตะกร้อ พบว่า แตกต่างกันทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อที่ 1 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อที่มีแรงจูงใจมากที่สุดพบว่า ขำพเจ้าได้ออกกำลังกาย และขำพเจ้าต้องการมีสมรรถภาพทางกายที่ดี รวมทั้งขำพเจ้าต้องการพัฒนาทักษะเซปักตะกร้อของขำพเจ้า เพราะนักกีฬาที่เริ่มเล่นใหม่ ๆ ได้รับรู้และเห็นว่าร่างกายเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น มีสมรรถภาพ สุขภาพทางกายที่ดีขึ้น และเลือกเล่นด้วยเหตุผลความชอบความสนใจ และต้องการความสนุกสนานของตน โดยไม่มีอิทธิพลภายนอกเข้ามาเกี่ยวข้อง แต่เมื่อนักกีฬาได้รับประสบการณ์ในด้านต่างๆ เป็นที่น่าพอใจมากขึ้น จึงประเมินตนเองว่ามีทักษะ ความสามารถและมีประสบการณ์ที่ได้สะสมมากขึ้น จึงเห็นว่าถ้ามีการพัฒนาการเล่นของตนเองมีความเป็นไปได้ที่จะประสบความสำเร็จ และมีโอกาสก้าวหน้า จึงทำให้นักกีฬามีความต้องการที่จะยกระดับมาตรฐานของตนเองให้สูงขึ้นเรื่อยๆ ด้าน เช่นระดับการเล่นของตน ระดับฐานะทางเศรษฐกิจ และสังคม และระดับหน้าที่ของงาน เมื่อพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยของประสบการณ์เล่นเซปักตะกร้อ พบว่าแรงจูงใจสูงขึ้นตามประสบการณ์ จะเห็นได้ว่านักกีฬาที่มีประสบการณ์มากจะมีแรงจูงใจในระดับที่สูงกว่านักกีฬาที่มีประสบการณ์น้อยกว่า ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีลำดับขั้นแรงจูงใจของมาสโลว์ โลว์ (สุรางค์ ไคว์ตระกูล. 2544: 35-46; อ้างอิงจาก Maslow, Abraham. 1970) ที่ได้ลำดับขั้นความต้องการของมนุษย์ โดยเริ่มจากความต้องการขั้นพื้นฐานทางร่างกายขึ้นไปถึงขั้นสูงสุด กล่าวคือเมื่อมนุษย์ประสบความสำเร็จตามความต้องการขั้นพื้นฐานแล้ว มนุษย์จะมุ่งความต้องการขั้นสูงสุดคือความเป็นมนุษย์โดยสมบูรณ์ต่อไป

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

ผู้ฝึกสอนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับกีฬาเซปักตะกร้อ ในเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 40 ปีการศึกษา ควรให้การสนับสนุน ส่งเสริม และเผยแพร่กีฬาเซปักตะกร้อให้เป็นที่รู้จักของภาครัฐและเอกชนหรือบุคคลทั่วไป โดยการจัดการแข่งขันตลอดทั้งปี เพื่อให้ให้นักกีฬามีแรงจูงใจที่จะฝึกซ้อม และหันมาเล่นกีฬาเซปักตะกร้อมากขึ้น และพัฒนากีฬาเซปักตะกร้อ โดยการจัดการอบรมแก่นักเรียนเยาวชน และผู้ฝึกสอนโดยให้ความรู้เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์การกีฬาและจิตวิทยาการกีฬา รวมถึงการสอนเซปักตะกร้อพื้นฐานที่ถูกต้อง อย่างต่อเนื่องและยั่งยืน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำวิจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อในระดับชั้นอื่น ๆ
2. ควรทำการวิจัยเปรียบเทียบแรงจูงใจระหว่างนักกีฬาเซปักตะกร้อชาย กับนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิง ที่ตัดสินใจเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ

เอกสารอ้างอิง

- ธงชัย เจริญทรัพย์มณี. (2547). เอกสารคำสอนวิชา พล 412 หลักวิทยาศาสตร์ในการฝึกกีฬา. ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ประยูทธ แก้วสุข. (2548). แรงจูงใจในการเลือกฝึกกีฬาตะกร้อ ของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 เขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2547. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สืบสาย บุญวีร์บุตร. (2541). จิตวิทยาการกีฬา. ชลบุรี: ชลบุรีการพิมพ์
- สุปราณี ขวัญบุญจันทร์. (2541). จิตวิทยาการกีฬา. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช
- สุรางค์ ไคว้ตระกูล. (2544). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่ง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- Jaakkola, Timo. (2002). **Changes in students' exercise motivation, goal orientation, and sport competence as a result of modification in school physical education teaching practices.** Jyvaskylan Yliopisto (Finland).